

Dertig jaar geleden werd in Europa over discriminatie nauwelijks gerept.

Ik heb er de Larousse, de Robert en de Oxford dictionary op nageslagen. Zij definiëren discriminatie kort en bondig als distinction, distinction, oftewel onderscheid

De term kreeg pas in de jaren tachtig een pejoratieve lading. Nu luidt het, ik citeer de Winkler Prins uit 1982, dat discriminatie is :een negatieve beoordeling waardoor een persoon of een groep ten onrechte zijn rechten wordt ontzegd.

In 1981 wordt discriminatie door de Belgische racismewet strafbaar gesteld. De begrippen discriminatie en racisme zijn voortaan onlosmakelijk met elkaar verbonden. Hoewel men er nog altijd niet uit wat een ras eigenlijk is, worden het etiket racisme sedertdien op elke uitlating geplakt die de overheid niet bevalt. Ook journalisten die graag schelden doen er hun voordeel mee.

Hoe komt het dat het concept discriminatie in een negatieve stroomversnelling is geraakt.

Mijn thesis is dat deze ontwikkeling in België, en in bijna alle Westeuropese landen, een verband houdt met van een laks en onredelijk immigratiebeleid

Een redelijk immigratiebeleid is een beleid dat rekening houdt met de normen, waarden, noden en behoeften van het gastland en zijn inwoners.

Toen het stilaan duidelijk werd dat massale immigratie van volksstammen die geen enkele affiniteit met de Europese cultuur vertonen, voor deze cultuur een overlast en een gevaar betekenden, zochten de bewindslieden, die deze zondvloed hadden veroorzaakt, een zondebok.

De zondebok was gauw gevonden: het morrende, discriminerende en, in één moeite door, racistische volk. Hij werd bedolven onder een

lawine van voortdurend aangescherpte wetgeving die zijn discriminerende tendensen en racistische wandaden moeten beteugelen.

Laten we die gang van zaken even in een bredere context bekijken. Er is in Europa sedert de jaren zeventig een institutionele revolutie bezig. Wat een 'Europe des nations' was, van democratieën die met elkaar wel afspraken maakten, maar uiteindelijk zelf over hun over hun handel en wandel beslisten, evolueert nu vrij snel naar een oligarchisch bestel, bestuurd door niet verkozen bureaucraten, die zich overal bevoegd achten en die nergens aansprakelijk zijn.

Ik noem de Europese commissie en de Europese Bank, supranationale instellingen die net als bij voorbeeld de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds promotoren zijn van de globalisering van de wereldeconomie.

De globalisering is het oogmerk van de echte machtigen der aarde, de financiers en de managers van multinationals. Zij onderhouden met de hoge bureaucraten de beste betrekkingen, - soms worden managers bureaucraat, en omgekeerd- aangezien ze hetzelfde doel nastreven.

Dit oogmerk is het scheppen van een wereldmarkt, zonder grenzen of andere obstakels zoals de eigenzinnigheid van volkeren. Die markt wordt bevolkt door wereldburgers, gekenmerkt door nog slechts twee eigenschappen, die van producent en consument, en voorzien van een hoog mobiliteitscoëfficiënt.

De Eurocraten zijn dus absoluut niet gekant tegen open of poreuze grenzen. Hoe meer volkeren er over de aarde zwerven, hoe meer goedkope arbeidskrachten er beschikbaar zijn. Zij zien geen heil in sterke naties en mondige volkeren, maar slaan met welgevallen de massale volksverhuizingen gadeslaan, die op het Westeuropese continent de sociale verbanden ontwrichten, de weerbaarheid van de burgers aantasten, en hen langzaam recycleren tot een onmondige en machteloze kudde.

In de zogeheten gastlanden der immigratie, in West-Europa dus, wordt een dubbel doel nagestreefd: de afbouw van de natie ten gunste van een oligarchie die zich voorneemt te heersen over een imperium dat zich ver over de grenzen van Europa uitstrekt tot Turkije en ,zoals door Eurocommissaris al onomwonden bepleit, tot de Maghreblanden. En samenhangend met de afbouw van de natie de verzwakking en ontzenuwing van de democratie. Jacques Attali gewezen adviseur van Mitterand en thans bekeerd tot het sarkozysme zegt hierover het volgende:

‘L’ “hyperempire” c’est la disparition des Etats, donc du droit, et le triomphe de la piraterie.’ Janques Attali, L’Express 12 januari 2007. Zulk een ‘hyperempire’ ontstaat hier en nu, onder het krachtige impuls van de Europese bureaucratie

De supranationale elite kan geen pottenkijkers zoals weerbarstige kiezers gebruiken. Daarom komen er ook geen referenda meer over het Verdrag dat de Europese Grondwet vervangt.

Hoe past de leer van de wetgeving inzake racisme en discriminatie in dit plaatje?

Zij breidelt de vrije meningsuiting van de critici van het laks en onredelijk immigratiebeleid.

En laat de bewindslieden toe hun verantwoordelijkheid voor het falen van dit beleid af te wentelen op de bevolking.

Vooraleer ik de genealogie van het huidige discriminatiebegrip verder onderzoek, wil ik eerst nagaan, hoe de zondvloed van migratie was ontstaan. Zo kunnen we nog beter de hachelijke situatie begrijpen waarin Europa vandaag de dag verkeert. De hachelijkheid van die situatie moge blijken uit de vrees van talrijke waarnemers, zoals bij voorbeeld de auteur Umberto Eco, beslist geen extreemrechtse oproerkraaier, die vreest dat een bloedig gewapend conflict in ons continent niet meer te vermijden valt.

De grote lijnen van het verhaal zijn bekend. In de jaren zestig was er nood aan arbeidskrachten. Zo sloot België akkoorden met Marokko, dat maar al te graag zijn ietwat rebelse Berbers afschoof naar de Limburgse en Waalse kolenmijnen. Deze transfer werd geregeld door middel van koninklijke besluiten die in elk détail voorzagen, zoals de huisvesting, de hygiënische voorzieningen, de vakantie, de recreatiemogelijkheden van de gastarbeiders, maar die, raar maar waar, verzuimden de duur van het arbeidscontract te bepalen. Dat was inderdaad wel zeer slordig van onze toenmalige bewindslieden, als men weet dat de kolenmijnen waar die gastarbeiders zouden arbeiden al afgeschreven waren. Vier jaar later gingen ze inderdaad dicht, en de eerste generatie gastarbeiders viel zonder werk. En in tegenstelling tot wat sommigen blijkbaar hadden verwacht, bleven ze waar ze waren, in het land van melk honing en uitkeringen en kwam het eerste golfje van gezinshereniging op gang.

Eenzelfde evolutie deed zich voor in andere landen, zoals bij voorbeeld West-Duitsland, dat twee miljoen gastarbeiders had geïmporteerd waaronder meer dan een half miljoen Turken, een stand van zaken die de socialistische Bondskanselier Willy Brandt tot nadenken stemde. Op 18 januari 1973 verklaarde hij het volgende: ‘Es ist notwendig geworden, das wir sehr sorgsam überlegen, wo die Aufnahmefähigkeit unserer Gesellschaft erschöpft ist und wo soziale Vernunft und Verantwortung Halt gebieten.’ Halt gebieten! Dertig jaar later werd in Nederland Pim Fortuyn vermoord omdat hij precies hetzelfde had gezegd. Hij werd vermoord na een lange en smerige hetze tegen hem gevoerd door politiek correcte figuren, herauten van het antiracisme, zoals Paul Rosenmöller, ooit een bewonderaar van Pol Pot. Dit even terzijde.

Brandt is niet aan heroverweging toegekomen want datzelfde jaar brak de oliecrisis uit, en kreeg de relatie van Europa met de Arabische wereld een heel andere dimensie. Zoals Bat Ye'or in haar boek Eurabia aantoonde, zette de angst de oliebevoorrading te zien stokken, de Europese politici ertoe aan allerlei intentieverklaringen af te leveren, betreffende de verdere invoer van arbeidskrachten uit de moslimlanden en de daarmee gepaard gaande verbreiding van de islamitische cultuur op het Europese continent.

Terwijl er geen behoefte meer was aan vreemde arbeidskrachten, bleef in Duitsland het Turkse contingent, net zoals bij ons het Marokkaanse contingent, door gezinshereniging gestaag aanzwellen. Europa begon armoede te importeren. En overlast. Dat is een paar jaar geleden ook van een andere gewezen socialistische bondskanselier opgevallen. De heer Helmut Schmidt verkondigde toen boudweg verkondigde: we hadden ze nooit mogen binnenhalen.

Dat was de burger al veel eerder opgevallen

Hij begon te morren.

En kreeg meteen de schuld voor alles wat fout was gelopen, fout liep en fout zou lopen.

Dat is dus één van de elementen van de genealogie van het huidige discriminatieconcept: de culpabilisering. Integratie is een fata morgana gebleken, de multiculturele samenleving een utopie, wat zelfs door mevrouw Merkel kranig werd uitgeroepen toen ze nog oppositie voerde.

De bewindslieden zien zelf wel dat hun immigratiebeleid niet deugt, en voor welhaast onoplosbare problemen zorgt. Zij dragen een loodzware schuld aan de ontwrichting van de Westeuropese naties, door geïmporteerde criminaliteit, terreur, chantage, doosbedreigingen, werkloosheid en profitariaat. Daarom hebben zij sedert een paar decennia, samen met de ‘weldenkende’ media en academici een strategie toegepast van beschuldiging en criminalisering van hun politieke tegenstanders, maar ook van particulieren, zoals verhuurders, werkgevers en ondernemers uit de horecasector, én van de criminelen en potentiële criminelen, zoals de fijnzinnige heer Leterme in 2004 een kwart van de Vlaamse bevolking heeft getypeerd. Deze intimidatie van en agressie tegen het eigen volk ging gepaard met een niets ontziende manipulatie van de informatie, waarbij de nadelen van de massale immigratie werden verdonkeremaand, of, indien de wantoestanden te flagrant waren, de in gebreke blijvende migrant werd opgevoerd als slachtoffer van discriminerende racisten.

Discriminatie als vergrijp is derhalve onlosmakelijk verbonden met het waandenkbeeld van de multiculturele samenleving.

Het is niet onnuttig de betekenislagen van de uitdrukking multiculturele samenleving te analyseren.

De uitdrukking ‘multiculturele samenleving’ is descriptief wanneer zij een vaststelling uitdrukt, zoals in de uitspraak: ‘we leven nu eenmaal in een multiculturele samenleving.’ **Ik ben ervan** overtuigd dat een aanzienlijke meerderheid van de Europese bevolking daaraan zou toevoegen: jammer maar helaas. Evenwel, de Europese bevolking heeft niets in de melk te brokkelen.

De uitdrukking is evaluatief wanneer zij een waardeoordeel verwoordt zoals in de bewering ‘de multiculturele samenleving is een verrijking.’ Het is niet meer dan een losse bewering, die men zou kunnen staven met een volledige balans van de kosten en baten van de immigratie. Dergelijke balans wordt niet opgemaakt, om voor de hand liggende redenen.

De uitdrukking multiculturele samenleving is prescriptief wanneer het waardeoordeel wordt omgezet in een ethisch voorschrift, bij voorbeeld: ‘wij moeten het ethnocentrisme bestrijden’.

Zij is normatief wanneer het ethische voorschrift tot bindende regel wordt verheven.

De zogenaamd progressieve leer koppelt de vier interpretaties aan elkaar: de multiculturele samenleving bestaat, zij is een goede zaak, het is een morele plicht haar te handhaven, te bevorderen en tegen haar tegenstanders te beschermen, bijgevolg komt het erop aan deze tegenstanders politiek en maatschappelijk uit te sluiten, en hen door middel van de strafwet onschadelijk te maken.

Deze progressieve leer vertoont verontrustend veel kenmerken van een totalitaire ideologie.

Wat is een totalitaire ideologie? Een totalitaire ideologie is een verzameling van meningen die worden gepresenteerd als onaantastbare waarheden. Het staat haaks op het democratische pluralisme, dat berust op de competitie van uiteenlopende en voor nuancering en herziening vatbare meningen. Bij Van Dale vind ik volgende prachtige omschrijving van een ideologie die de waarheid in pacht heeft. Zij is van de hand van Veth, een Nederlandse schrijver

uit de negentiende eeuw. Ik citeer: 'en schromelijk eenzijdige en dweepzieke beschouwing van mensen en verhoudingen'

De ideologie van de multiculturele samenleving, wordt ook wel multiculturalisme genoemd. Dit valt uiteen in twee strekkingen.

Multiculturalisme, zoals gedefinieerd door zijn Noordamerikaanse aanhangers, is het geloof in een samenleving van culturen die elk hun eigenheid -gewoonten, gebruiken, maar ook wetten-, bewaren, - wat onvermijdelijk tot segregatie leidt -, terwijl in de Europese context meer de nadruk wordt gelegd op integratie ofte inburgering, die overigens dermate is mislukt dat als vanzelf segregatie is ingetreden. Voor beide interpretaties is kenmerkend dat zij uitgaan van de ontkenning van de realiteit. Zij weigeren te zien wat zonneklaar is, dat vreemde culturen botsen wanneer men probeert ze met elkaar te vermengen. Massale immigratie is als een orgaantransplantatie zonder verdovende middelen en zonder afstotingsremmers.

De protagonisten van zulk een nefast samenlevingsmodel noemen zich met grote nadruk democraten. Het is lippendienst. Want democratie is niet wat hen voor ogen staat. Democratie is hen een doorn in het oog. De heer Sarkozy voert eerst een succesvolle campagne tegen de Europese grondwet, maar wil nu geen referendum over dezelfde tekst met een andere titel. De regering-Balkenende legt de wil van het Nederlandse volk naast zich neer. Democraten? Ik dacht het niet. In België heeft men geen tijd voor de Europese Grondwet. Het onleesbare 268 pagina's tellende document wordt op een koele morgen zonder debat door het Parlement gejaagd. Democratisch? Ik heb zo mijn twijfels.

Democratie is het bestel dat, in zijn onbeduimelde vorm, gekenmerkt wordt door het nauwkeurig tegen elkaar afwegen, binnen een natie, van uiteenlopende belangen, en het opheffen van tegenstellingen door altijd weer voorlopige, herroepelijke vergelijken. Uitgangspunt bij dit proces is dat het beleid wordt

onderworpen aan de goedkeuring van het volk, dat is de groep mensen die op het grondgebied van de natie gevestigd zijn, en die met elkaar een cultuur, in de breedste zin van het woord, gemeen hebben, een levenswijze dus, gebruiken en gewoonten, een geschiedenis, een wetenschappelijke traditie, een esthetisch en technologisch erfgoed, economische en sociale belangen, en een ethische code, die wordt vastgelegd in wetten en reglementen en gegoten in omgangsvormen. Binnen die groep is op grond van al deze factoren in de loop der tijden een gevoel van verbondenheid ontstaan, dat de burgers inspireert tot een vreedzame, en beschaafde omgang met elkaar. Naar buiten toe wordt de democratie beschermd door haar grenzen.

Omdat de grenzen van naties niet door een redelijke indeling van het landschap maar door verovering, en dus door willekeur tot stand zijn gekomen, valt het niet zelden voor dat binnen een natie diverse groepen leven, die weliswaar een geschiedenis en een staatsvorm met elkaar delen, maar toch van elkaar verschillen, omdat ze een andere godsdienst belijden, een andere taal spreken, of de overtuiging zijn toegedaan dat zij tot een apart volk behoren. De spanning die door dergelijke stand van zaken wordt opgeroepen onttaardt wel eens tot handgemeen en wapengekletter, zoals in de afgelopen decennia in Noord-Ierland, het Spaanse Baskenland en het voormalige Joegoslavië.

De bloedige twisten in deze gebieden toonden aan hoe ook mensen die verder veel met elkaar gemeen hebben, toch de neiging vertonen met felheid de mate te benadrukken waarin zij van hun medeburgers verschillen, en dat verschil soms onderstrepen met onredelijke eisen en destructief gedrag.

Hoeveel hachelijker is dan de situatie wanneer het territorium wordt overspoeld door nieuwkomers, die met zijn ingezetenen niets gemeen van wat in brede zin onder cultuur wordt verstaan.

Dit is sedert vier decennia het geval in geheel West-Europa.

De nimmer aflatende toestroom van veelal kansloze allochtonen heeft confronteert het continent met vrijwel onoplosbare problemen, zoals eerder reeds opgesomd sterk toegenomen criminaliteit, massale werkloosheid onder de migranten, verloedering van de grote steden, en geleidelijke islamisering, terreurdreiging en chantage. Door de demografische evolutie en de ongeremde immigratie winnen deze tendensen elk jaar aan kracht.

Deze realiteit wordt door de nationale en Europese overheden ontkend of verdrongen. Zij zien niet of willen niet zien wat zich voor hun ogen afspeelt. Deze overheden, die zich, in de volgorde van hun soortelijk gewicht, ophouden in de financiële, grootindustriële, bureaucratische, politieke en academische werelden, laten hun beleid bepalen, niet door nuchtere observatie en het algemene belang, maar door hun financiële, politieke en maatschappelijke eigenbelang. Door hun zucht naar macht, naar status en naar rijkdom.

De politici bengelen op de voorlaatste plaats op deze catalogus van de elite. Waarom? Omdat zij nog genoodzaakt zijn af en toe verantwoording af te leggen tegenover de kiezer, iets waar de Eurocraten en financiers geen last van ondervinden. De 'weldenkende' politicus is dus een hypocriet. Wanneer hij zich nog in de oppositie bevinden waagt hij zich aan kritische beschouwingen. Hij schrijft bij voorbeeld burgermanifesten om te wijzen op de onverenigbaarheid van bepaalde culturen. Aldus tooit hij zich met het hoofddekse van Jan met de Pet die dan dankbaar voor hen stemt.

Veroverd hij, mede dank zij deze retoriek, de macht, dan zet hij de hoge hoed van de multiculturele weldenkendheid op. Hij behoort dan tot de Europese elite, die zogenaamde 'hogere belangen' dient. In de realiteit wordt een ministerschap vaak gezien als een opstapje naar de Europese of internationale bureaucratie.

Tot zover de brede context.

Ik stel voor nu eens na te gaan wat in de praktijk in ons land de consequenties zijn van de wetgeving inzake racisme en discriminatie. Heeft haar toepassing het bewijs geleverd van een epidemie van rassenhaat? Wij zullen enkele uitlatingen terzake van politiek correcte sociologen, politicologen en weldenkende media citeren om ze vervolgens te toetsen aan de realiteit.

Men kan er gif op innemen: als de verkiezingen eraan komen, wordt er steevast een paar blikken nepwetenschappers opengetrokken. Deze academici moeten aantonen hoe racistisch we wel zijn. In juni jongstleden meldden zich dus de psychologen van de faculteit religie van Louvain-la-Neuve, met een ‘studie’ over de hoofddoek, en wat ‘de Belg’ daar zoal over denkt.

Driekwart Belg blijkt te denken dat deze lap stof ‘een teken van onderdrukking’ is. Het antwoord op de vraag waarom driekwart Belg zoiets vreselijks denkt wordt er gratis bijgeleverd:” Een negatieve houding tegenover de hoofddoek is zelden gebaseerd op waarden en normen, maar op primitief racisme”, stelt professor Vassilis Saroglu Pas op, dat is geen klakkeloze bewering. Zij is gebaseerd op ‘een internationaal erkende vragenlijst’ aan de hand waarvan racisme wordt opgespoord. De UNO, dat prachtorgaan vol democraten, en de Europese Unie, nooit te beroerd om haar onderdanen te vertellen wat ze zoal mogen denken, en wat niet, ze zijn onvermoeibaar in de weer om ons een positieve denkwijze op te dringen. Het is toch godgeklaagd dat iedereen zomaar het zijne denkt. Over de hoofddoek dan nog wel, zinnebeeld van de vreedzame Islam. Daarover het zijne denken is primitief racisme..

Tweede voorbeeld van sociologische vernuft.

In oktober 2006, vlak voor de gemeenteraadsverkiezingen, verscheen een ander sociologisch prachtverhaal het rapport Hooghe. Deze vorser had de Vlaamse jeugd geobserveerd door zijn multicultureel getinte

bril en wat stelde hij vast:

47 procent van onze nakomelingen is racistisch en onverdraagzaam zijn. Je moet het als Vlaamse jeugd waarschijnlijk als een

intercultureel voorrecht beschouwen wanneer je door de roemruchte ‘jongeren’ wordt geprovoceerd, lastiggevallen, bepoteld, bespuwd, geslagen, geschopt en beroofd.

Anders ben je een racist.

Voor het hogere doel van de bevordering van de multiculturele samenleving moeten geringere waarden als elementair fatsoen en zelfrespect wijken. Normale mensen beledigen hun kroost niet, multiculturele doen dat wel.

Men kan zich dan afvragen hoe iemand met een zekere graad van opleiding het in zijn hoofd haalt om de kinderen en kleinkinderen van zijn volk te beschimpen. En dan meteen bedenken dat beschimping en schoffering, gekoppeld aan de verkrachting van de rechtsstaat, de wapenen bij uitstek zijn in de nooit aflatende strijd tegen het racisme.

De met elkaar verweven concepten discriminatie en racisme ageren als virussen in de bloedstroom van de samenleving. Zij infecteren het taalgebruik en het daaraan aangepaste gedrag. Zij tasten de weerstand van de burgers aan.

De burgers zijn niet weerloos. Zij beschikken over een immuniteitssysteem. Dat systeem is de rede, met haar afgeleide populaire variant, het gezond verstand. Rede en gezond verstand stellen de burger in staat de concepten van de multiculturele ideologie te onderzoeken en indien waardeloos en/of schadelijk bevonden, te verwerpen. Dit onderzoek gebeurt veel te weinig. Het taalgebruik van de toonaangevende media, van de traditionele partijen en van hun academische aanhang is geheel doordrenkt van de politiek correcte denktrant, en is doorgesijpeld in brede lagen van de samenleving. Het zijn vooral de mensen die de geneugten van de multiculturele verrijking aan den lijve ondervinden, die lucht geven aan hun afkeuring.

Deze lieden worden meteen door weer andere sociologen gesitueerd in de onderbuik van de samenleving, waar ze lijden aan fatale verzuring, en behept zijn met een subjectief onveiligheidsgevoel. Zij moeten geïsoleerd, gekapitteld en desnoods voor de rechter gesleept worden.

Dus werd in 1993 het Centrum voor Gelijke Kansen en bestrijding van het Racisme. Nu was het zaak racisten te vinden. Die waren er nauwelijks. Hitler was een racist geweest, en Stalin, die hele volkeren deporteerde, was evenmin van smetten vrij. Racisme had gewoed in Biafra, Rwanda en Bosnië, en zou in de twintigste eeuw alweer tot een genocide leiden, in Darfur, door de media schroomvallig omschreven als een etnisch conflict.

Racisme was het ontmenselijken en uitroeien van een volk. Bij uitbreiding kon men als racistische teksten bestempelen die aanspoorden tot ontmenselijking of uitroeiing, of tot geweld. Zulke teksten werden vooral bij Islamitische auteurs aangetroffen, niet echter in het ambtsgebied van het CGKR, dat zich beperkt tot autochtone onverlaten.

Wat doet een toegewijde bureaucraat, annex wereldverbeteraar dan? Hij creëert het object van zijn activiteit. Met enkele semantische ingrepen wordt de niets vermoedende burger tot racist omgedoopt.

Van dergelijke ingrepen biedt het arrest van het Hof van Beroep van Gent dat door het CGKR gedagvaarde Vlaams Blok veroordeelde, een volledige staalkaart.

Wie zegt dat er veel allochtonen in de gevangenis vertoeven is een racist.

Wie zegt dat vrouwenbesnijdenis barbaars is, is een racist.

Wie zegt dat allochtonen hier economische voordelen komen zoeken, is een racist.

Wie wetsvoorstellen indient houdende maatregelen ter inperking van de immigratie, maatregelen die in enkele andere Europese landen gewoon van kracht zijn, is een racist.

Werd België dan zozeer geteisterd door het ‘racisme’ , later in de wet omgetoverd tot ‘zogenaamd racisme’ dat de wetgever voortdurend moest ingrijpen?

De lectuur van de memorie van toelichting, in 2002 in de Kamer voorgedragen door Minister Onkelinx bij het wetsontwerp ‘ter versterking van de wetgeving tegen het racisme’ is verhelderend. Wij lezen dat tussen 1981 en 1989 1266 klachten werden ingediend op basis op basis van de wet van 30 juli 1981. 987 klachten werden zonder gevolg werden geklasseerd. 43 dossiers werden aanhangig gemaakt bij de rechter, en uiteindelijk werden 16 veroordelingen uitgesproken. Nog geen twee veroordelingen per jaar dus. In 1998 werden, tot kennelijke voldoening van de stellers van het wetsontwerp niet minder dan elf gerechtelijke procedures ‘afgerond’ Of er een veroordeling dan wel een vrijspraak werd uitgesproken, verzuimden de indieners te vermelden.

Interessant is ook de opsomming van enkele misdrijven die werden betuigd. Iemand had ‘rotturk’ geroepen naar een ander persoon, vermoedelijk een Turk; een verdachte met andere antipathieën had ‘vuile jood’ gezegd. Het Hof van Beroep van Luik verordende dat het gebruik van de term ‘neger’ strafbaar is, terwijl de correctionele rechter te Brussel oordeelde dat het gebruik van het franse ‘bougnoule’ niet als uiting van rassenhaat kan worden aangemerkt. Ook de onvermijdelijke café-uitbater die geweigerd had Marokkanen te bedienen, passeerde de revue.

In het jaarverslag 2004 van het Centrum voor Gelijke Kansen en Racisme lezen we dat in de periode 1981-2003 door de hoven en rechtbanken welgeteld 168 uitspraken zijn geveld op basis van de racismewet. Dat zijn 7,4 uitspraken per jaar! Niet zelden gaat het om burenruzies en cafétwisten, feiten die nooit tot vervolging aanleiding zouden gegeven hebben, indien er geen allochtonen bij betrokken waren geweest. Hoeveel veroordelingen en hoeveel vrijspraken werden uitgesproken, wordt merkwaardig genoeg niet vermeld. De conclusie dringt zich op dat het gevaar van al dan niet zogenaamd racisme eerder denkbeeldig dan reëel was, en dat er geen aanleiding was om de wetgeving te verscherpen.

Eigenaardig genoeg vonden de ondertekenaars van het wetsontwerp geen soelaas in de vaststelling dat de Belg zich zo zelden haatdragend

opstelde tegenover de allochtoon, noch in de geringe zwaarwichtigheid der feiten.

Integendeel, zij betreurden , in 2003, 'dat te weinig veroordelingen, gesteund op de antiracismewet, werden uitgesproken, in verhouding tot het aantal ingediende klachten.' Daarbij voorbijgaand aan de voor hen wellicht pijnlijke vaststelling dat de meeste klachten beuzelarijen of zere eksterogen betroffen.

Beuzelarijen, haarkloverijen, er is veel werk aan de winkel voor niet minder dan honderd rechtstreeks onder de eerste minister ressorterende bureaucraten, die moeten waken over het correcte taalgebruik van de autochtoon. 't Is een aartsmoeilijke opdracht. Eerst moet men de bokken van de schapen scheiden. Wie zijn politieke tegenstrever racist, xenofob, fascist of mestkever noemt, maakt zich niet schuldig aan discriminatie noch aan het zaaien van haat. Hij spreekt een politiek correcte banvloek uit, dat elk debat overbodig maakt. Hij dient niet wegens vulgariteit gelaakt, maar om zijn nobele inborst geprezen. Wordt hij immers niet gedreven door de ambitie, de onverdraagzaamheid te bestrijden? Bovendien zijn het slechts mensen van 'het eigen volk' die aldus bejegend worden, en die moeten liefst geen lange tenen hebben. De allochtoon echter, vooral in de moslimvariant, verdient bijzondere bescherming. Wie ook maar iets durft te beweren of neer te schrijven wat hem, of zijn schare van beschermengelen mishaaft, wordt in de weldenkende pers verguisd, en als het enigszins kan, door het zich als onafhankelijk orgaan presenterende CGKR op de korrel genomen.

Onafhankelijk? Het CGKR hangt een onverbloemd multiculturalistische ideologie aan. In het jaarverslag 2004 waarschuwt het onafhankelijke instituut tegen 'onvoorzichtige uitspraken over bij voorbeeld gezinshereniging.' Die zijn immers 'koren op de molen van xenofobe en racistische groeperingen.' CGKR wil spreekt zich dus uit tegen een over gezinsvereniging vermijden, en neemt zo een duidelijk politiek standpunt in.

Wie niet als xenofob aan de schandpaal wil gespijkerd worden, doet er best het zwijgen toe, ook al was het anno 2004 al lang zonneklaar dat er op grote schaal misbruik wordt gemaakt van het recht op gezinshereniging, en dat het principe zelf dringend aan een kritische

evaluatie toe is. Dat is het Centrum ten voeten uit: noch min noch meer een gedachtepolitie, die de Antidiscriminatie en racismewetgeving hanteert als een self-fulfilling prophecy: men bestempelt de allochtonen, die hier nochtans rechten en kansen krijgen waar ze in hun thuisland slechts van kunnen dromen, als slachtoffers, en vervolgens scheidt men de wettelijke en institutionele instrumenten die dat slachtofferschap moeten aantonen.

Een combinatie van de self-fulfilling prophecy van racisme, en van de wet van Parkinson, die leert dat een bureaucratie de onweerstaanbare neiging vertoont om haar ambtsgebied uit te breiden, zien we in het besluit dat 2005 werd genomen om maar liefst 220 inspecteurs in te zetten om racisme of discriminatie op de werkvloer te onderzoeken. Die moeten natuurlijk allemaal hun nut bewijzen en liefst zoveel mogelijk dossiers opstellen, anders worden ze afgeschaft. Welnu, waar blijft het resultaat van 42000 controles in 2004??
Mysterie.

Ondernemers hebben één doel: winst maken. Zij kiezen de werknemers die zij geschikt achten om daartoe bij te dragen. Zelfs de overheid die geen winst hoeft te maken, neemt bij voorkeur geschikte arbeidskrachten in dienst. Welnu eind 2005 had de Vlaamse overheid 0,4 procent allochtone werknemers. In 2006 werd dit percentage via een doelgerichte campagne opgedreven tot een nog altijd schamele 1,1 procent.

Discrimineert de Vlaamse overheid? Of is de allochtone werkloosheid dan toch te wijten aan taal- en cultuurachterstand, de hieruit voortvloeiend slechte schoolresultaten en ontoereikende opleiding? Allemaal euvels die verband houden met de gezinshereniging, en met name de import van bruiden uit de landen van herkomst, waardoor het naar de woorden van Mieke Van Hecke, hoofd van het katholieke onderwijs, dweilen met de kraan is.

Toch blijft men hardnekkig, ik zou zelfs zeggen krampachtig volhouden dat de hoge werkloosheid te wijten is aan discriminatie door de werkgever. Zo krampachtig dat dit jaar alweer een nieuwe wet is uitgevaardigd.

Alweer een geval van self fulfilling prophecy.

In het reële bedrijfsleven zijn racisme en discriminatie te verwaarlozen fenomenen.

In de collectivistische strategie van figuren als de PS-excellenties Onkelinx en Dupont zijn deze termen wapens in de strijd om de macht, die zij voeren aan het hoofd van een onweerstaanbaar aangroeiende troepenmacht, de allochtone bevolking.

Samen met hun onderdanige collega's uit wat voorheen de liberale familie mocht heten, vaardigden zij in mei van dit jaar nog eens achtentwintig dicht bedrukte pagina's wetgeving uit. Discriminatie in het bedrijfsleven is nauwelijks een factor van betekenis? Welnu, hun wetgevende bevoegdheid laat hen toe, ze in het leven te roepen. Wat door hen is benoemd, *bestaat*.

Is dit een vertekende voorstelling van zaken? Geenszins.

De nieuwe wet, die vooral de werkgevers viseert, beantwoordt aan geen enkele maatschappelijke noodzaak.

Wij raadplegen het jaarverslag 200§ van het Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van het Racisme. Hieruit blijkt dat er in 2005 156 klachten werden behandeld in de sector werkgelegenheid. Het Centrum verzuimt te vermelden hoeveel klachten gegrond werden bevonden, en hoeveel rechtszaken werden aangespannen. De algemene statistiek betreffende alle vormen van raciale discriminatie maakte gewag van 777 klachten. In 22 dossiers 'werd een rechtszaak geopend', en het CGKR trad in slechts *acht* zaken op als burgerlijke partij. In drie gevallen, komen we ook de uitslag van het geding te weten. Ziehier de resultaten: Een negationist werd veroordeeld. een eigenaar die een Soedanese kandidaat-huurder weigerde kreeg opschorting van de straf, en tenslotte werd een vertolking van de waarlijk misdadige 'Makakendans' beteugeld.

Van vermeende discriminatie van een werknemer is uit die periode maar één geval bekend, de in alle media breed uitgesmeerde zaak-Feryn, door de arbeidsrechtbank met een vrijspraak beslecht.

Discriminatie in arbeidsbetrekkingen is duidelijk geen plaag waaronder de samenleving gebukt gaat. Overigens is de mythe als zou discriminatie de belangrijkste oorzaak zijn van werkloosheid onder de allochtonen, al vele malen weerlegd zelfs in de gestroomlijnde media

In De Standaard van 13 november 2006 schreef hoofdredacteur Peter Vandermeersch, thans ook marketeer van het jaar en dus een specialist, ik citeer: ‘Integratie in ons arbeidsproces hangt in grote mate af van de talenkennis van allochtonen, van hun opleidingsniveau en van hun arbeidsethos. Het zijn sleutels die de allochtonen zelf in handen hebben. Met name de grote Turkse en Marokkaanse gemeenschap in ons land doet er goed aan om deze boodschap aandachtig te beluisteren.’

Aan deze analyse hadden, Onkelinx, Dupont en hun paarse handlangers geen boodschap.

Deze Don Quijotes van het antiracisme bouwden desnoods zelf eerst de windmolens, waartegen ze vervolgens koelbloedig te velde trokken.

Hun meest recente verzinsels getuigen van grote slagvaardigheid. De werkgever kan voortaan in alle geledingen van de arbeidsrelatie – één voorbeeld: ‘de beroepen- en functieclassificatie’ – op een vergrijp worden betrapt. De opsomming van mogelijke overtredingen beslaat anderhalve pagina. Dit is een frontale aanval op de autonomie van de werkgever. De logische volgende stap zou het goedkeuren zijn van een wet die het personeelsbeleid van de ondernemingen onder het dagelijkse toezicht plaats van de volkscommissarissen van het CGKR. De discriminerende annex racistische werkgever kan geen kant meer uit. Want zo hij niet van directe discriminatie kan beticht worden, dan kan hij nog immer schuldig worden bevonden aan de indirecte variant, als volgt in de wet omschreven: ‘een situatie die zich voordoet wanneer een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen gekenmerkt door een bepaald beschermd criterium, in vergelijking met andere personen bijzonder kan benadelen.’

Een ogenschijnlijk neutrale bepaling als substantieel element van een misdrijf? Ons strafrecht wordt steeds transparanter.

Om het de allochtoon met grief niet al te moeilijk te maken, draait men meteen ook de bewijslast om. De klager moet zijn bewering niet staven, het is de werkgever die het bewijs moet leveren dat de klacht ongegrond is.

Wat is de bedoeling? Niet een reële wantoestand verhelpen. Maar een therapie bieden aan verongelijkte en gefrustreerde lieden. Het

emotionele welbevinden van de islamiet lijkt wel een categorisch imperatief geworden.

Luister naar Hannah Belliot, allochtone wethouder te Amsterdam. 'Al dat pamperen heeft nooit gewerkt., bij geen enkele immigrantengroep waar ook ter wereld. Nu wordt het slachtofferschap zodanig uitgekristalliseerd dat volgens mij de gemiddelde moslim zijn bed niet meer uitkomt. Mensen moeten gewoon verplicht worden te gaan werken.' (NRC januari 06)

Als je denkt dat het nu wel gek genoeg geweest is, kan het in het racismebedrijf nog altijd gekker.

Zelden heb ik in de kranten zulke kleine lettertjes, zulke piepkleine berichtjes gelezen als op het ogenblik dat het dossier-Remmerie zonder gevolg werd geklasseerd. Hele pagina's waren destijds volgepompt met verontwaardiging over aan het racistische 'schandaal' in Ledegem, waar een bedrijfsleider per brief met de dood werd bedreigd omdat zijn werkneemster een hoofddoek droeg. Saksen-Coburg werd naar West-Vlaanderen getransporteerd om er de bezorgdheid der natie gestalte te geven.

Na twee jaar ' intens speurwerk', legden de speurders er het bijltje bij neer. De onbeholpen maffketel die de brieven had geschreven, moet wel de Arsène Lupin van het racisme zijn.

Of is men tot de vaststelling gekomen dat het inderdaad om een halve gare ging, of, zoals werd gesuggereerd, om een vulgaire rokkenkwestie?

Racisme in Vlaanderen: angstaanjagend

Het meest recente jaarverslag van het CGKR maakt de balans op van 4 jaar activiteit. Tussen 2003 en 2006 is een veertigtal aanklachten wegens racisme aanhangig gemaakt; dat is gemiddeld tien per jaar. Naar kwalijke gewoonte geeft het Centrum geen informatie over de gevelde vonnissen.

Het volstaat met enkele voorbeelden. Wij nemen aan dat ze als exemplarisch worden beschouwd.

Een eigenaar die een ' flat in vreemdelingenvrij' gebouw aanbiedt, wordt veroordeeld. Niet echt een wereldschokkend vergrijp als men

bedenkt dat gewezen burgemeester Cools zich ooit zeer pessimistisch uitliet over de leefbaarheid van de flats op de Antwerpse Linkeroever, waar meer dan honderd nationaliteiten onderdak hebben gevonden. En als men bovendien bedenkt dat ongeveer de helft van de sociale woningen in Antwerpen aan vreemdelingen worden verhuurd.

Verder was er een vrijspraak wegens beperken van selectiecriteria voor export salesmanager tot personen van Belgische nationaliteit (arbeidshof Gent)

Een veroordeling wegens vertikaal klasseren van allochtone kandidaturen voor verkoper van beveiliging

En een veroordeling wegens het gebruik van racistische krachttermen. En dat was het dan.

In de Westerse wetgeving is racisme een uitgehold concept, dat bedoeld is om angst aan te jagen, en zijn effect niet mist. Wie deinst er niet voor terug vergeleken te worden met de beulen van de Holocaust? Het antiracisme is op die manier het politieke wapen waarmee zelfverklaarde democraten de democratie te lijf gaan. Het is het gas waarmee elk debat wordt vergiftigd, de moker waarmee elke opponent met stomheid wordt geslagen

De Franse filosoof Alain Finkielkraut stelt vast :

‘De antiracistische vastberadenheid is zo radicaal en zo obsessieel geworden dat elke gebeurtenis uit het verleden, het heden of de toekomst kan opgelost worden in het racisme.

In het marxistische schema wordt alles uitgelegd door de uitbuiting, in het antiracistische schema dat het marxistische heeft vervangen, wordt alles uitgelegd door de discriminatie.’

Het is opmerkelijk hoe de antiracistische ideologie zelf discrimineert. Zie hier wat Syp Wynia commentaarschrijver van het weekblad Elsevier hierover schreef :

‘Racisme en discriminatie is iets wat (per definitie) een allochtoon wordt aangedaan door een rasechte Nederlander....

Nergens zoveel discriminatie als in de (multiculturele Bijlmermeer) niet in de laatste plaats jegens blanke autochtonen. Alleen is die

discriminatie in de Nederlandse praktijk buiten de definitie geplaatst.” Dus kan de Amsterdamse wethouder Ahmed Aboutaleb probleemloos zeggen dat criminele en terroristische buitenlanders – ook Marokkanen – teug moeten naar hun herkomstland. Want, hij kan als Marokkaanse allochtoon, niet discrimineren.”

Wie bezwaren heeft tegen deze stand van zaken is wellicht niet rijp voor de stralende toekomst van de multicultuur die zich thans aandient als intercultuur. Misschien moet hij/zij wel gehersenspoeld worden. Want zie hier wat twee humanitair bevlogen mevrouwen lieten weten aan Dagblad De Morgen:

‘Interculturaliseren vraagt een volledige mentale herprogrammering’, aldus Katrijn D’Haemers van het Vlaams Centrum voor Volkscultuur en Ann Olaerts van het Vlaamse Theaterinstituut.’ DM 210206

Dergelijke herprogrammering zou bijvoorbeeld kunnen uitlopen op een herziening van onze mening over de grondrechten.

Bij het Centrum denkt men daar diep over na. Het heeft waargenomen dat er rechtsfilosofische bedenkingen bestaan tegen de officiële discriminatieleer. En men ontwaart een botsing van grondrechten en algemene rechtsbeginselen’

Wij lezen: ‘uiteindelijk(zijn) alle klachten over discriminatie tot een zelfde problematiek te herleiden: een botsing tussen verschillende grondrechten en rechtsbeginselen.

Een slachtoffer roept het recht op gelijke behandeling in, de vermeende dader de vrijheid om te contracteren; de vrijheid of te ondernemen of de vrijheid van meningsuiting.’ Einde citaat.

Is het recht op gelijke behandeling zoals dat wordt ingeroepen tegen eigenaars en werkgevers dan een grondrecht?

Grondrechten zijn in België: gelijkheid voor de wet, vrijheid van godsdienst van onderwijs en drukpers, petitierecht, vrijheid van vergadering en vereniging; bescherming van het eigendomsrecht. Al deze rechten betreffen de relatie tussen de vrije burger en de staat.

Het recht op gelijke behandeling betreft de relatie tussen burgers onderling.

Deze worden geregeld door BW, HWB en door het strafwetboek, dat aantasting van de persoonlijke integriteit, van de eigendom, en van de eer van de burgers beteugelt.

Over de grondrechten bestaat geen twijfel, en geen misverstand, ze botsen ook niet met elkaar. Zij zijn onomstreden. Tegen de leer van de antidiscriminatie daarentegen is in heel Europa ook door eminente juristen een hele batterij serieuze argumenten in stelling gebracht.

Men bevindt zich op onzeker juridisch terrein.

Sterker nog, de antidiscriminatie en racismewetgeving, zoals bv toegepast door het beruchte arrest van Gent is niets anders dan een aantasting van de grondrechten, en met name van de de vrijheden van meningsuiting en van vereniging, en van de scheiding der machten.

Ook over de rechtsbeginselen vrijheid van ondernemen en contracteren is nimmer enige controversie ontstaan; zij zijn net als de politieke vrijheden pijlers van een democratische samenleving. Wij weten precies wat ze inhouden.

Is het wenselijk dat de staat regels uitvaardigt over de manier waarop burgers met elkaar omgaan. Houdt de vrijheid om te contracteren niet meteen de vrijheid in om niet te contracteren.

Een autochtoon kan zonder opgave van reden weigeren zijn eigendom te verhuren aan een andere autochtoon. Hij kan zonder opgave van reden weigeren een autochtone sollicitant in dienst te nemen.

Discriminatie bestaat dus enkel tegenover de allochtone minderheid. En dan stelt er zich meteen een vervelend probleem: hier wordt regelgeving ingevoerd die de zogeheten multiculturele samenleving radicaal in twee splitst in een groep daders, de discriminerende autochtonen en een groep slachtoffers, de allochtonen.

We hebben hier te maken met een recht, het recht om niet gediscrimineerd te worden, waarop slechts door zes procent van de rechtsonderhorigen aanspraak kan worden gemaakt.

Dat is geen grondrecht, maar een resem van bijzondere bepalingen, die een dubbele functie hebben:

- de migranten, in het bijzonder de moslims, een bijzondere bescherming te bieden
- de verantwoordelijkheid voor de kwalijke gevolgen van de massale migratie af te wentelen op de burger.

Het is geen grondrecht, want een grondrecht is een verworvenheid van de hele natie, en is sedert mensenheugenis ingebed in de nationale tradities, en in de gemeenschappelijke normen en waarden.

Ik besluit.

In Europa evolueert de democratie snel naar wat Pierre Manent in zijn uitstekende boekje *La raison des nations* een *kratos* zonder *demos* noemt, ‘une démocratie sans peuple, c’est à dire une gouvernance démocratique très respectueuse des droits de l’homme mais détaché de toute délibération collective.’

De nieuwe oligarchische continentale staatsvorm die zich aankondigt, betoont zich uiterst gevoelig voor een hele resem mensenrechten, maar ondermijnt de democratie.

De democratie wordt ondermijnd door het antiracisme wanneer de staat zich het recht ontzegt te bepalen wie op het grondgebied mag verblijven.

Dit wordt in belangrijke mate bepaald door mensensmokkelaars, activisten, linkse advocaten. Zij treffen objectieve bondgenoten aan in bewindslieden die regularisaties door te voeren, een generaal pardon uitvaardigen, of een snel-Belgwet goedkeuren.

De democratie wordt ondermijnd door bewindslieden en hun academische en bureaucratische aanhang die bereid zijn hun identiteit, hun natie, en hun volk te verloochenen in naam van onwerkbaar concept van de multiculturalisme en van het wereldvreemde concept van een wereldburgerschap.

De democratie wordt ondermijnd door een ideologie die de burger wil vervangen door DE gelijke MENS, met hoofdletter.

Wanneer men wegstreept alles wat des mensen is, te weten alle verschillen – van herkomst, cultuur, taal, geschiedenis, godsdienst, tradities, zeden en gewoonten, mentaliteit, genoom, aanleg, voorkomen, opvoeding, afkomst, intelligentie – blijft de gelijke mens over.

Deze gelijke mens zou als mens over een heel arsenaal aan rechten beschikken.

De realiteit is anders. In het grootste deel van de wereld worden de mensenrechten noch aanvaard, noch gehandhaafd, noch geëerbiedigd.

Rechten komen nu eenmaal niet uit de hemel dalen. Een boreling uit Afghanistan of Sierra Leone vindt de mensenrechten niet in zijn wieg.

Rechten bestaan alleen wanneer ze berusten op een consensus binnen een bepaalde gemeenschap, die ze in wetten giet, en via de daartoe bevoegde instanties handhaaft. Hebben alle mensen dan niet dezelfde rechten? Neen, omdat rechten worden afgedwongen, toegekend, gewaarborgd en gehandhaafd in een historische context, volgens normen die van gemeenschap tot gemeenschap verschillen.

Rechten ontspruiten, althans in een democratie aan de noden en behoeften van de burgers, en worden geboekstaafd door hun vertegenwoordigers. Nu maken we steeds vaker mee dat de Europese metastase de wet dicteert. Door haar regelgeving inzake discriminatie en racisme beknot zij de vrijheden van de burgers, teneinde de vreemdeling ter wille te zijn.

Echte burgers, dat zijn niet de lieden die er op een of andere manier in slagen hier voet aan de grond te zetten. Burgers zijn mensen die zich met elkaar verbonden voelen, door een gemeenschappelijk verleden; door traditie, gewoonten en gebruiken, door een gedeelde opvattingen over rechtvaardigheid en vrijheid.

Vreemdelingen kunnen nooit ipso facto burgers zijn. Zij kunnen dat worden indien zij zich gedragen naar de binnen de geldende gemeenschap geldende afspraken. In een democratie kunnen zij onmogelijk als burger beschouwd worden zolang zij spreken en handelen tegen de principes die de grondslag vormen van de democratie, zoals de gelijkheid van man en vrouw en de scheiding van kerk en staat.

In haar biografie van Koningin Margrethe van Denemarken de Europese situatie als volgt samen: “Wij zijn de jongste jaren uitgedaagd door de islam, wereldwijd en lokaal. Het is een uitdaging die we ernstig moeten nemen. We hebben het thema te lang verwaarloosd, omdat we te tolerant waren of te lui.”

En de onlangs overleden filosoof Richard Rorty schreef: ‘Nationale trots is voor landen wat zelfrespect is voor individuen, een noodzakelijke voorwaarde voor zelfontplooiing.’ (Against bosses, against oligarchies)
Ik zou die uitspraak willen aanvullen als volgt: trots op onze Europese beschaving is voor Europeanen wat zelfrespect is voor individuen. Waar het alternatief zich opdringt tussen ethnocentrisch zelfrespect of politiek correcte zelfverloochening, lijkt de keuze gauw gemaakt.

Jos De Man
Hermen